

Arrest

nr. 83 006 van 14 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 februari 2012 van de gemachtigde voor de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als bloedverwant in de opgaande lijn van zijn Belgische zoon.

Op 18 maart 2011 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 11 augustus 2012 opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde als bloedverwant in de opgaande lijn van zijn Belgische zoon.

Op 21 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 10 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.08.2011 werd ingediend door:

Naam: E. H.

Voorna(a)m(en): E. M.

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: (...)1957

Geboorteplaats: M.

Nationaal Rijksregisternummer: (...)

Verblijvende/Verklaart te verblijven: (...) ANTWERPEN

geweigerd om de volgende reden:

Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft op 11.08.2011 in de hoedanigheid van ascendent ten laste' van een Belgische onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08 juli 2011.

De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

De stad Antwerpen stelt dat de beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris en niet door de burgemeester van de stad Antwerpen. Ze verzoekt de Raad om haar buiten de zaak te stellen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, § 4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie» overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de door de stad Antwerpen gevraagde documenten heeft overgemaakt. Conform de voormelde bepaling heeft de stad Antwerpen de aanvraag met stukken overgemaakt aan de staatssecretaris voor een beslissing ten gronde aangaande het recht op verblijf. De bestreden beslissing aangaande de weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals ook blijkt uit de ondertekening van de bestreden beslissing. Voorts wordt duidelijk aangegeven dat de kennisgeving van de bijlage 20 aan verzoeker op verzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris geschiedt. Het is aldus duidelijk dat de stad Antwerpen in deze zaak geen beslissingsbevoegdheid heeft genoten. Zij heeft enkel de instructies van de staatssecretaris betreffende de kennisgeving van de bijlage 20 opgevolgd. Derhalve dient de stad Antwerpen buiten de zaak te worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel, zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten:

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is.

Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

Zo heeft verzoeker een aanvraag ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen meer dan 6 maanden voor de Wet van 08.07.2011. Immers in januari 2011 heeft verzoeker zich gewend tot de stad Antwerpen teneinde een aanvraag tot inschrijving te doen.

In januari 2011 had bijgevolg de stad Antwerpen een attest van immatriculatie dienen af te leveren en had aan verzoeker binnen een termijn van maximaal 6 maanden een antwoord gegeven dienen te worden. In concreto had het antwoord dan ook voor de toepassing van de Wet van 08.07.2011 dienen te komen. De Minister steunt zich om thans een weigering uit te spreken op de wetwijziging dd. 08.07.2011, . B.S. 22.09.2011. Er weze opgemerkt dat de Minister zich niet op deze wet kan steunen aangezien op het moment dat de beslissing had dienen genomen te zijn, de wet van 08.07.2011 nog niet bestond, laat staan in het Belgische Staatsblad gepubliceerd was, wat slechts op 22.09.2011 geschiedde.

Het kan geenszins aan verzoeker verweten worden dat de stad Antwerpen een procedure tot aanmelding via een Centraal Loket heeft en dat de stad Antwerpen de aanvraag pas later verwerkt.

De Minister kan zich derhalve niet beroepen noch steunen op de wetwijziging dd. 08.07.2011.

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook in casu niet correct en buiten proportie en mist elk doel.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vernield, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. Zo wordt verwezen naar artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens worden ook de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen duidelijk uiteengezet. Zo wordt verduidelijkt dat verzoeker die een gezinshereniging heeft aangevraagd in de hoedanigheid van “ascendent ten laste” van een Belgisch onderdaan, zich nu niet meer kan beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011. Er wordt duidelijk vermeld dat een ascendent van een meerderjarige Belg, volgens de gewijzigde bepaling 40ter van de vreemdelingenwet, niet meer kan genieten van een recht op gezinshereniging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op de voorgaande uiteenzetting is het dan ook meteen duidelijk waarom er in hoofde van verzoeker een verwijderingsmaatregel werd genomen. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, wordt in de bestreden beslissing geenszins louter verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet (waarnaar artikel 8 van de vreemdelingenwet refereert). Verzoekers betoog dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens dient te vermelden waarom zij meent één van de criteria van artikel 7 te kunnen inroepen, is niet dienstig en mist juridische grondslag. Een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en evenmin slaagt verzoeker hiermee een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aan te tonen.

In zoverre verzoeker stelt dat de motivering gestandaardiseerd is, dient te worden aangestipt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing werd de vreemdelingenwet gewijzigd in die zin dat de gezinshereniging voor ascendenten werd afgeschaft en zodanig kan verzoeker zich niet beroepen op de gezinshereniging als ascendent ten laste van een Belg. Verzoekers betoog dat nergens uit blijkt dat de motivering specifiek op hem van toepassing is, kan dan ook niet worden gevolgd. De motivering is afdoende.

Bovendien heeft verzoeker het verkeerd voor waar hij stelt dat hij in januari 2011 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie bij de stad Antwerpen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker een eerste aanvraag indiende op 18 oktober 2010, waarbij hij de geboorteakte van zijn zoon neerlegde en een huwelijksakte. Uit de bijlage 19 die hij ter gelegenheid van de aanvraag ontving, blijkt dat verzoeker werd uitgenodigd om volgende documenten over te leggen ten laatste op 17 januari 2011: een attest van ziekteverzekering, een bewijs dat hij in het verleden ten laste was, een attest van onvermogen, het bewijs van stortingen in het verleden, het bewijs van de inkomsten van de gevestigde. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in januari 2011 een aantal documenten aan het stadsbestuur heeft overhandigd. Op 18 maart 2011 nam de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat niet alle gevraagde documenten werden overgemaakt. Verder blijkt dat verzoeker geen beroep indiende tegen deze beslissing tot weigering van verblijf, maar dat zijn advocaat op 12 april 2011 een aangetekend schrijven richtte aan de verwerende partij met nieuwe stukken en met het verzoek de aanvraag opnieuw in overweging te nemen. Per schrijven van 27 juli 2011 laat de verwerende partij aan de raadsman van verzoeker weten dat een heroverweging van de beslissing niet wordt aanvaard, maar dat aan de hand van de aanvullende bewijzen die verzoeker meent te hebben, bij de gemeente een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie kan worden ingediend. Hieruit blijkt duidelijk dat de eerste aanvraag definitief beëindigd was en dat verzoeker dan ook niet kan refereren naar stukken die hij bij deze aanvraag heeft aangebracht, noch kan hij stellen dat hij in januari 2011 in het bezit diende gesteld te worden van een attest van immatriculatie. Blijkens de bijlage 19ter diende verzoeker op 11 augustus 2011 een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Verzoekers betoog dat hij reeds eerder een procedure tot aanmelding zou hebben ingediend via een centraal loket en dat de stad Antwerpen de aanvraag pas later heeft verwerkt, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot een gratuite bewering. Zoals verzoeker terecht aangeeft in zijn verzoekschrift diende een beslissing te worden genomen binnen de 6 maanden. De bestreden beslissing werd genomen op 10 februari 2012 en dus binnen de zes maanden na het indienen van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en diende genomen te worden, de wetswijziging wel al van

toepassing en kon de verwerende partij in alle redelijkheid refereren en toepassing maken van de nieuwe wet. Tevens kan er op gewezen worden dat niettegenstaande de aanvraag van verzoeker dateerde van voor de wetswijziging, deze geenszins compleet was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoeker diende nog bewijsstukken over te maken en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de laatste documenten heeft binnengebracht op 27 januari 2012. Pas dan was zijn dossier volledig en kon deze doorgestuurd worden aan de staatssecretaris voor een beslissing ten gronde. Op dat ogenblik was de nieuwe wet hoe dan ook al van kracht, zodat de staatssecretaris niets anders kon dan de nieuwe wet te hanteren bij zijn beslissing.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. Met zijn betoog dat de bestreden beslissing summier is, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk geoordeeld heeft inzake de door hem voorgelegde stukken. Tevens moet worden geduïd dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan is om een verblijfsrecht toe te staan in gevallen waar dit niet door de wetgever voorzien is en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene regeling (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU